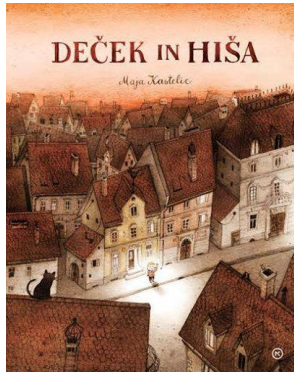

Maja Kastelic: Deček in hiša.

Ilustr. Maja Kastelic. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2015. (Velike slikanice), 29 str.

| C | B- stopnja | brez besedila

| dečki, deklice, hiše, igra, prijateljstvo, ustvarjalnost

Takole sem na kratko predstavila slikanico na strokovni sredi v MKL, Pionirski, 14. 1. 2015 in bo (najbrž) še skrajšano objavljeno v reviji Bukla:

Končno imamo spet novo izvirno slovensko slikanico brez besed! V resnici je šele tretja: Marjan Amalietti, *Maruška Potepuška* (Mladinska knjiga, 1977, 2012), Damijan Stepančič, *Zgodba o sidru* (Mladinska knjiga, 2010). V svetu pa je naraščajoč trend teh nemih slikanic (»silent books«), ki naj bi bile v večjezičnih in večkulturnih situacijah dostopne čim širšemu krogu bralcev, ne glede na njihovo jezikovno in bralno zmožnost. Seveda pa je razumevanje ilustracije odvisno od bralčeve razgledanosti in tudi njegovega širšega kulturnega okolja.

Deček in hiša je prva avtorska slikanica slikarke in ilustratorke Maje Kastelic, ki je za te ilustracije že leta 2012 prejela priznanje Hinka Smrekarja, leta 2014 pa je prejela še plaketo Hinka Smrekarja. Sprejete pa so tudi na razstavo ilustracij na letošnjem sejmu otroških knjig v Bologni (30. 3. – 2. 4. 2015).

Slikanica vse pove brez besed: deček skozi skrivnostno hišo sledi mucu in papirjem z otroškimi risbicami po tleh. V eni sobi je bogato obložena miza (mogoče kot v zgodbi *Alica v čudežni deželi*), druga je polna knjig (z nekaterih knjižnih hrbtov je mogoče prebrati naslove), v tretji so po steni

reprodukcije ilustracij (bralec lahko vse prepozna!) Čisto na vrhu hiše pa deček naleti na deklico, ki sedeča na tleh riše risbice na koščke papirja. Na naslednji strani deček in deklica oba skupaj spuščata papirnata letala, nad njima pa je svetlo nebo.

Hiša je vendarle polna besed in branja. Poleg vsega, kar smo že našli, je tu še precej različnih napisov in navodil po stenah. Zdi se, da je likanica brez besed torej vendarle poklon pismenosti, branju, knjigam in literaturi ...

In še več: vse ilustracije v knjigi so v glavnem v temnih, toda toplih tonih, medtem ko je ilustracija otrok s papirnatimi letali mnogo svetlejša.

Je torej vse zaman, če nas literatura ne pripelje do drugih ljudi, do prijateljstva in ljubezni?

Slikanico je Slovenska sekcija IBBY poslala v mednarodno zbirko »silent books« Italijanske sekcije IBBY, ki zbira tovrstne slikanice za družinsko knjižnico, namenjeno beguncem na otoku Lampedusa:

<http://www.ibby.org/index.php?id=1329>

<http://www.bibliotecasalaborsa.it/ibby/documenti/23895>

Spodbude za branje:

- Slikanico brez besed, »nemo slikanico«, ki je res večgeneracijska, izročim bralcem (otrokom, mladostnikom, odraslim) in jih spodbujam, da si jo ogledajo, nato pa – če želijo - pripovedujejo, kaj vidijo in kako jo občutijo, povedo zgodbo ...
- Šele nato jih opozorim na podrobnosti, ki jih niso omenili (številni napisi, ilustracije iz znanih slikanic ...). Svojega razumevanja in občutenja slikanice nikomur ne vsiljujem!
»Obremenjena« s pismenostjo in z vsemi knjigami, ki jih poznam, bom največ pridobila, če bom prisluhnila drugim ... ☺

Nadaljnje spodbude za branje:

- Ogledamo si še druge slikanice brez besed, ki so nam dostopne.